



ΕΥΗΧΗ ΣΑΛΠΙΓΓΑ

ΝΕΑΝΙΚΕΣ ΣΥΝΑΝΤΗΣΕΙΣ Ι. Ν. ΑΓΙΟΥ ΑΧΙΛΛΙΟΥ

• ιστοσελίδα Ι. Ν. Αγ. Αχιλλίου: www.inaa.gr | • e-mail: inaagr@gmail.com | • τηλέφωνο: 2410 537-159



Χαίρει ἔχουσα, ἡ Θεσσαλία, σὲ ἀκοίμητον, φρογρόν, προστάτην,
καὶ τῆς Λαρίσης ἡ πόλις ἀδάμαντα, ἡ Ἐκκλησία τὴν εὐήχον σάλπιγγα,
τὸ τοῦ Υἱοῦ ὁμοούσιον κηρύσσας, Πάτερ Ἅγιε Ἱεράρχα Ἀχίλλιε,
Χριστὸν τὸν Θεὸν ἱκέτεγε, δωρῆσασθαι εἰρήνην ταῖς ψυχαῖς ἡμῶν.



ΤΕΥΧΟΣ 43

ΙΟΥΝΙΟΣ 2025

Ο νόμος του Θεού και ο άνθρωπος

Ο Θεός ως Πανάγαθος Πατέρας, για να βοηθήσει τον άνθρωπο, επεμβαίνει και αποκαλύπτει το φως της αληθείας, τον θείο του Νόμο. «Η αλήθεια του Κυρίου μένει εις τον αιώνα» (Ψαλμ. ΡΣΤ΄ 2) μας λέει ο Ψαλμωδός. Ο στίχος αυτός αναφέρεται σε όσα είπε ο Κύριος, που είναι και αποδεικνύονται πάντα αληθινά. Μάλιστα είναι η μόνη αλήθεια! Γι' αυτό και είναι διαχρονικά! Ο απόστολος Παύλος στην επιστολή του προς Εβραίους γράφει «Ιησούς Χριστός χθες και σήμερα ο αυτός και εις τους αιώνες». Έτσι και ο λόγος Του. Το ίδιο Ευαγγέλιο και οι αυτές εντολές.

Ο θείος Νόμος όχι μόνο ρυθμίζει τον επίγειο βίο, αλλά αποκαλύπτει την αιώνια ζωή. Αυτό έγινε μερικώς μεν με τους προφήτες της Παλαιάς Διαθήκης, οι οποίοι είχαν μερική εξουσία ως απεσταλμένοι Του να κηρύξουν τα θεία λόγια Του. Χαρακτηριστικό είναι το παρακάτω περιστατικό της Π. Διαθήκης. Ο ίδιος ο Θεός Πατήρ για να δείξει την δύναμη του θείου λόγου, ο οποίος είναι ικανός να αναστήσει ψυχές νεκρωμένες από την αμαρτία και να επαναφέρει στην πλήρη ζωή, φάνερωσε στον Προφήτη Ιεζεκιήλ όραμα θαυμαστό. Τον μετέφερε σε μια πεδιάδα γεμάτη από οστά ανθρώπινα ξερά και λευκά από την πολυκαιρία. Τον διέταξε να κηρύξει στα οστά αυτά και να πει: «τα οστά τα ξερά ακούσατε λόγον Κυρίου». Ο προφήτης εκτέλεσε την εντολή αυτή και είδε το μεγάλο θαύμα: τα οστά αποτέλεσαν σκελετούς και σώματα ανθρώπων ζωο-



ποιήθηκαν, αναστήθηκαν και αποτέλεσαν άνδρες ακμαίους, «συναγωγή πολλήν σφόδρα» (Ιεζεκιήλ, ΛΖ΄ 1-10).

Με την Καινή Διαθήκη με την ενσάρκωση του Θεού-Λόγου έχουμε την πλήρη εξουσιοδότηση από τον Θεό-Πατέρα να αποκαλύψει αυτός ο Υιός Του «τα ρήματα ζωής αιωνίου» (Ιω. ΣΤ΄ 68). Πράγματι, στον Χριστό το Άγιο Πνεύμα αποκάλυψε απεριόριστα και επακριβώς το θέλημα του Θεού. Μάλιστα ο άγιος

Ιωάννης ο Θεολόγος διακηρύττει: «Διότι ο Ιησούς Χριστός τον Οποίο απέστειλε ο Θεός, δεν λέει τίποτε το δικό Του, αλλά λαλεί τον λόγο του Θεού. Διδάσκει δε αυτά αλανθάστως, διότι ο Θεός δεν έδωκε σ' Αυτόν το Πνεύμα, όπως άλλοτε στους Προφήτες, με μέτρο και σε ορισμένες στιγμές της ζωής τους, αλλά Του το έδωκε άφθονα, συ-

νεχώς και απεριορίστως και συνεπώς Αυτός κατέχει την πλήρη και απόλυτα θεία αποκάλυψη και διδάσκει επακριβώς τη διδασκαλία του Θεού».

Οι άγιοι μάρτυρες, οι όσιοι και οι Πατέρες της Εκκλησίας μας τηρώντας τον θείο Νόμο έδειξαν έμπρακτα την αγάπη τους στον Τριαδικό Θεό και δίνουν σε μας το παράδειγμα! Μακάριοι, λοιπόν, όσοι πιστεύουν και προσμένουν. Προφυλάσσονται. Στοιχίζουν τη ζωή τους σύμφωνα προς τον θείο Νόμο, τη μόνη αλήθεια που σώζει!

Βασιλική

«Από την αρχή»

Μια μέρα θα σταματήσω να περιμένω "μιαν αρχή". Στη στροφή της ζωής υπάρχει το "τέλος". Κι εγώ δεν έχω ξεκινήσει ακόμα. Η αρχή δεν αναμένεται, δεν προσδοκάται. Η αρχή δημιουργείται με μια απόφαση που ίσως να είναι αυ-

θόρμητη, της στιγμής. Είμαι η αρχή. Αποφασίζω την αρχή ενός ταξιδιού, μιας ιστορίας, μιας φιλίας, ενός ονείρου, ενός σκοπού. Κάθε φορά που ένας ανόητος λόγος ήρθε για να με κάνει να αναβάλλω, μου είπε "δεν είναι η κατάλληλη στιγμή", "είμαι χωρίς δυνά-



μεις”, “πώς να ενεργήσω μα αφού δεν ξέρω”, ήταν απλά ξεκάθαρα δικαιολογίες που είχε μεταμφιεσθεί ο φόβος, η αναβλητικότητα, η έλλειψη θάρρους. Δικαιολογίες για να κρυφθώ από τη ζωή, το τώρα, τούτη τη στιγμή. Ακούω τον εαυτό μου...

Δεν με ενδιαφέρει τι κάνεις για να ζεις. Θέλω να ξέρω γιατί αναβάλλεις να συναντήσεις τη λαχτάρα της ζωής σου. Δεν με ενδιαφέρει πόσων χρόνων είσαι, θέλω να ξέρω αν θα διακινδυνεύσεις για την αγάπη, για τα όνειρά σου, για την περιπέτεια να είσαι ζωντανός. Δεν με ενδιαφέρει πού ή τι ή ποιον έχεις μελετήσει, θέλω να ξέρω γιατί θαρρείς πως όλα είναι μακριά σου, πως κινούνται και χωρίς τη δική σου συμμετοχή, πως άλλοι καθορίζουν- επιλέγουν για σένα. Θέλω να ξέρω αν καταλαβαίνεις την απέραντη δύναμη που έχεις και γιατί δεν τη χρησιμοποιείς για σένα. Θέλω να ξέρω τι είδους συντροφιά κρατάς στον εαυτό σου μέσα στις τόσες απουσίες, κι αν επιλέγεις να είσαι μαζί με τους άλλους για να προσφέρεις με ειλικρίνεια. Σκέψου τη δύναμη που κάνει τα δέντρα να μεγαλώνουν, σκέψου τη δύναμη που κάνει το

σύμπαν να γυρίζει. Και τότε σκέψου ότι η ίδια δύναμη είναι μέσα σου.

Από την αρχή λοιπόν με επίγνωση πως αν δεν πας σε αυτό που επιθυμείς δεν θα το έχεις, αν δε ρωτήσεις η απάντηση θα είναι όχι, κι αν δεν κάνεις ένα βήμα προς τα μπρος θα είσαι πάντα στο ίδιο μέρος. Από την αρχή γιατί η ζωή είναι εδώ και εν τω μεταξύ ρέει σαν το νερό ανάμεσα στα δάχτυλά σου.

Ναι!

Ζω από επιλογή και όχι από τύχη. Επιλέγω να κάνω αλλαγές αντί να έχω δικαιολογίες. Επιλέγω να έχω κίνητρο, να έχω το δικό μου σκοπό και να μην αφήνω τους άλλους να μου τα επιβάλλουν. Επιλέγω να είμαι χρήσιμος, όχι να χρησιμοποιούμαι. Επιλέγω με αυτοεκτίμηση να αγωνισθώ όχι να ανταγωνισθώ. Επιλέγω να ακούω την εσωτερική μου φωνή, και όχι την τυχαία γνώμη των ανθρώπων.

ΝΑΙ ! Από την αρχή!

Αγγελική

Στώμεν καλώς!



Το τελευταίο διάστημα μια βλάστηση έκθεση στην Εθνική Πινακοθήκη, έγινε αιτία να αναρωτιόμαστε αν υπάρχει ελευθερία στην τέχνη και αν η τέχνη έχει όρια. Παράλληλα, βλέπουμε ότι η έλλειψη αισθητικής δυστυχώς παρουσιάζεται ως πολιτισμός και η άποψη αυτή προβάλλεται νυχθημερόν

από τα μέσα μαζικής ενημέρωσης και τα μέσα κοινωνικής δικτύωσης.

Όμως η τέχνη έχει όρια. Και όταν τα όρια μιας μορφής έκφρασης ενός ατόμου παραβιάζουν τα όρια ενός άλλου ανθρώπου, τότε δε νοείται τέχνη αλλά βία ή καλύτερα άσκηση βίας. Πόσο μάλλον όταν ο «άλλος άνθρωπος» αποτελεί την πλειοψηφία του ελληνικού λαού, τους Ορθόδοξους Χριστιανούς.

Ακούστηκε, ότι η τέχνη είναι έκφραση ελευθερίας. Σωστό. Σε ποια ελευθερία αναφερόμαστε όμως; Σε αυτή που δε συμμορφώνεται με τη δημοκρατία, με το σεβασμό στον άλλο, με την προσβολή και βλασφημία των ιερών ενός κοινωνικού συνόλου; Αυτή τότε δεν είναι ελευθερία, αλλά ρατσισμός.

Η «Σαγήνη του αλλόκοτου», όπως ονομάζεται η έκθεση, προβάλλει από τον Ιανουάριο έως και το Σε-

πτέμβριο 2025, παραμορφωμένες εικόνες της Παναγίας, του Αγίου Χριστοφόρου και του Αγίου Γεωργίου στην Εθνική Πινακοθήκη. Προκαλεί εντύπωση πώς η Εθνική Πινακοθήκη, την οποία συντηρεί ο φορολογούμενος ελληνικός λαός και την επισκέπτονται σχολεία όλης της επικράτειας, επέλεξε να εκθέσει στο μουσειακό της χώρο τέτοια έργα.

Είναι φανερό, ότι το κίνητρο του καλλιτέχνη είναι να προκαλέσει την Ορθοδοξία και να χλευάσει ιερά σύμβολα της πίστης μας. Ο ίδιος ανέφερε σε συνέντευξή του ότι «αν ο θεατής βλέπει οράματα με αρχαγγέλους και θεωρεί τη μάνα του ως Παναγία, μπορεί να προσβληθεί». Ξεκαθαρίζει λοιπόν, από μόνος του ότι θέλει να προκαλέσει και έχει αντιχριστιανικό κίνητρο. Τι άλλο να μας πει παραπάνω;

Βλασφημεί. «Η βλασφημία είναι έκφραση μίσους κατά του Θεού, είναι αποτέλεσμα βρώμικης καρδιάς και χαρακτηρίζει πονηρή ψυχή», νουθετεί ο Άγιος Νεκτάριος, στο Λόγο του περί Βλασφημίας. Ποιος χριστιανός δεν αναπαύεται όταν αντικρίζει την Παναγία. Ποιος δε δακρύζει με την ωραιότητά της. Είναι η μητέρα του Θεού και ολόκληρου του ανθρωπίνου γένους. Δια αυτής βρίσκουμε Παράδεισο. Αυτή μεσιτεύει στον Υιό της για τη σωτηρία μας. Κι όμως, το ελληνικό κράτος ανέχεται και δέχεται «έργα» που εκφράζουν τόσο μίσος απέναντι της.

Ο Άγιος Νεκτάριος αναφέρει: «Ο βλάσφημος είναι επικίνδυνος στην κοινωνία γιατί πορώθηκε η καρδιά του, η δε πωρωμένη καρδιά έχασε την ευαισθησία της συνειδήσεως, αυτός δε που έχασε αυτήν την ευαισθησία, είναι ικανός να πράξει κάθε κακούρ-



γημα». Είναι λυπηρό ότι αυτόν τον ταλαίπωρο άνθρωπο, που ονομάζουν πρωτοπόρο καλλιτέχνη, υπερασπίζονται όλοι οι «δημοσιογράφοι» - φερέφωνα ενός κράτους σε σήψη. Σχολιάζουν : «η καταδίκη των συγκεκριμένων έργων είναι μεσαιώνας – πρέπει να προστατέψουμε την πολιτιστική μας κληρονομιά». Δηλαδή, την ευαισθησία της συνείδησης που αναφέρει ο Άγιος Νεκτάριος, έχει απωλέσει ένα μεγάλο μέρος της ελληνικής κοινωνίας. Άνθρωποι πορωμένοι και αυτοί, που θεωρούν πολιτιστική κληρονομιά βλάσφημες εικόνες για να δικαιολογήσουν την απέχθεια τους προς την Ορθοδοξία και φυσικά τους παχυ-

λούς μισθούς τους.

Προς μεγάλη απογοήτευση διαβάσαμε ότι τα εν λόγω έργα «αναστήλωσε» η Εθνική Πινακοθήκη, μετά το γνωστό συμβάν με το βουλευτή και θα εκτίθενται πίσω από πλεξιγκλάς. «Τους βλάσφημους η κοινωνία πρέπει να τους τιμωρεί για το δικό τους συμφέρον, διότι είναι μέλη σάπια και απειλούν να μολύνουν ολόκληρη την κοινωνία». * Ο νοών νοείτω.

*Άγιος Νεκτάριος

Ασπασία

«Ούτος (ο ψαλμός) την αργολογίαν εξορίζει»

Σ' ένα έργο του περί μετανοίας ο ασκητής της ερήμου όσιος Εφραίμ ο Σύρος κάνει μια αποστροφή του λόγου του και πλέκει ένα εγκώμιο για την ψαλμωδία. Τονίζει πόσο ωφέλιμη στην ψυχή είναι η ύμνηση του Θεού! Μεταξύ των πολλών εγκωμίων ο ιερός Πατήρ αναφέρει «Ούτος (ο ψαλμός) την αργολογίαν εξορίζει».

Ο αββάς Εφραίμ επισημαίνει τη δύναμη που έχει η ιερή ψαλμωδία έναντι της αργολογίας. Αργολογία είναι εκείνη η αμαρτωλή κατάσταση, κατά την οποία ο άνθρωπος μιλώντας συνεχώς λέει λόγια κούφια και ανούσια. Κάποιες φορές ίσως και βλαβερά για την ψυχή. Άνθρωπος χωρίς πνευματικά ενδιαφέροντα συνήθως μένει αργός και ασχολείται με τις υποθέσεις των άλλων. Αυτό έχει ως αποτέλεσμα να ανοίγει συζητήσεις χωρίς ουσία, με ελαφρό περιεχόμενο, «λόγια του αέρα», που λέει ο λαός μας.

Ο όσιος του Θεού προσεύχεται γι' αυτό το πάθος και μαζί του όλη η Εκκλησία του Χριστού (ιδίως την περίοδο της Μ. Τεσσαρακοστής) λέγοντας: «Κύριε και Δέσποτα της ζωής μου, πνεύμα αργίας, περιεργίας, φιλαρχίας και αργολογίας μη μοι δως...». Να μην μας κυριεύσει δαιμόνιο αργολογίας. Ανούσια αστεία, πονηρά πειράγματα, συζητήσεις περί ανέμων και υδάτων...

Ο λόγος του Κυρίου, όμως, αιώνιος και σωτήριος, μας προειδοποιεί: «για κάθε λόγο αργό θα δώσουν λόγο κατά την ημέρα της κρίσεως οι άνθρωποι». Κριτήριο, λοιπόν, θα είναι τα λόγια μας. Αν σε αυτή τη ζωή λέμε συνεχώς κουβέντες άσκοπες και ανώφελες, περιττές και μάταιες, κουβέντες που όχι μόνο δεν οικοδομούν όσους τις λένε κι όσους τις ακούν, αλλά αντίθετα προκαλούν σε όλους βλάβη, τότε αυτές οι κουβέντες θα μας καταδικάσουν στο φοβερό βήμα του Κριτή.

Αντίδοτο σε αυτό το δηλητήριο της ψυχής, κατά τον Άγιο μας, είναι η ψαλμωδία. Και όντως, αυτός που έχει συνεχώς τον πόθο της σωτηρίας, αυτός που συναισθάνεται τη μικρότητά του έναντι του μεγαλείου

του Θεού και γνωρίζει ότι Εκείνος είναι ο Πατέρας του και Δημιουργός του και Σωτήρας του, αυτός ο άνθρωπος δεν μπορεί παρά να έχει στην καρδιά και στο νου και στο στόμα του την προσευχή, τη δοξολογία του Θεού, την ψαλμωδία, τα ιερά γράμματα. Η καρδιά του χτυπάει μόνο για τον Κύριο. Προτιμάει να χρησιμοποιεί το στόμα του για να υμνεί τον Θεό και να εύχεται προς Εκείνον παρά να αναπνέει, κατά τον Θεολόγο Γρηγόριο: «Μνημονευτέον γαρ Θεού μάλλον ή αναπνευστέον».

Ένας τέτοιος χριστιανός καθιστά το στόμα του χρυσό θυμιατήριο, από όπου αναβλύζει ευώδες θυμίαμα, άγια λόγια, που ανεβαίνουν στον θρόνο του Θεού και τελικά τον δικαιώνουν ενώπιον του Ουράνιου Κριτή. Η ψαλμωδία βοηθά να βρισκόμαστε σε νήψη και να επαγρυπνούμε προσέχοντας τα λόγια που βγαίνουν από τα χείλη μας, οπότε εκτός από την αργολογία μας γλιτώνει κι από άλλες αμαρτίες της γλώσσας, όπως το ψέμα, την καταλαλιά, την κατάκριση, την επιορκία, τις ύβρεις, τα αλαζονικά λόγια, τη βλασφημία, τη συκοφαντία... Οφείλουμε να ελέγχουμε τη γλώσσα μας. Να διακρίνουμε πότε πρέπει να μιλήσουμε και τι να πούμε κι ακόμη οφείλουμε να μάθουμε και να σιωπούμε, όταν χρειάζεται. Η σιωπή είναι το κλίμα στο οποίο ανθεί η προσευχή.

Ο λόγος δεν είναι ένας τυχαίος ήχος. Είναι η απεικόνιση της ηθικής μας κατάστασης, ο καθρέφτης του εσωτερικού μας κόσμου. Κι αυτό το επεσήμανε ο Κύριος όταν έλεγε «εκ του περισσεύματος της καρδίας λαλεί το στόμα». Ό,τι έχει κανείς μέσα του αυτό βγάζει προς τα έξω. Γι' αυτό και κάθε πιστός πρέπει να προσέξει να καθαρίσει τον έσω άνθρωπο, τα ενδιαφέροντά του και τις διαθέσεις του, ώστε ο λόγος του να είναι «άλατι ηρτυμένος», λόγος χαριτωμένος και ευχάριστος που θα ωφελήσει όσους τον ακούσουν. Με τον τρόπο αυτό γινόμαστε αρεστοί στον Θεό και στους ανθρώπους.

παπα-Φα



Μην εγκαταλείπεις...

Μην εγκαταλείπεις τον πρωινό ήλιο, μην κλείνεις τα μάτια σου, είναι εκεί.
 Μην εγκαταλείπεις τον άνεμο που φυσάει, νιώσε τη βροχή που βρέχει τα μαλλιά σου.
 Μην εγκαταλείπεις τη στιγμή, γιατί νιώθεις λύπη.
 Μην εγκαταλείπεις το γέλιο, άλλωστε αυτές οι μέρες είναι αληθινές.
 Μην εγκαταλείπεις τη ζωή, είσαι τόσο ευλογημένος που ζεις.
 Μην εγκαταλείπεις την αγάπη, έχεις τόσα πολλά να δώσεις.
 Μην εγκαταλείπεις την οικογένεια., δεν είναι δεδομένη συνθήκη.
 Μην εγκαταλείπεις την ελπίδα, είναι το πραγματικό σπίτι της ψυχής σου.
 Μην εγκαταλείπεις το Φως, άφησέ το να φωτίσει το δρόμο σου.
 Μην εγκαταλείπεις το αύριο εξαιτίας του χθες.

Αρσινόη



ΟΤΑΝ ΝΙΚΑΕΙ Η ΑΓΑΠΗ

Στην Αλλοπρόσαλλη εποχή που ζούμε, διαπιστώνουμε με θλίψη, ότι εκλείπει ολοένα και περισσότερο η αγάπη και η καλοσύνη. Κυριαρχεί η σκληρότητα, το μίσος και η εκδίκηση. Επικρατεί η απαξίωση του ανθρώπινου προσώπου, η απανθρωπιά. Σκληραίνουν οι ανθρώπινες καρδιές. Απομακρύνονται μεταξύ τους. Ακόμη και μέσα στην οικογένεια. Υποχωρούν οι αξίες της ζωής. Φρικιαστικά εγκλήματα διαπράττονται εν ψυχρώ και ανθρώπινες ζωές θυσιάζονται με απίστευτη θρασύτητα στο βωμό του μίσους και της εκδίκησης.

Εκλείπει η ανεξικακία και η συγχωρητικότητα, όπως την δίδαξε ο Χριστός με την κατηγορηματική προσταγή του: «αγαπάτε τους εχθρούς υμών» (Λουκ. 6,35). Και την εφάρμοσε πρώτος Αυτός υποδειγματικά, συγχωρώντας από το ύψος του Σταυρού τους σταυρωτές Του (Λουκ. 23,34).

Σπανίζει αυτή η ανεξικακία και η συγχωρητικότητα. Οι καρδιές, λέγεται συνήθως, πονάνε, βογγάνε, ζητούν εκδίκηση. Δεν μπορούν να ξεχάσουν το έγκλημα. Τη στέρση των αγαπημένων προσώπων, ιδίως των παιδιών. Και μάλιστα οι μάνες. Αυτές κλειδαμπαρώνονται στον εσωτερικό τους κόσμο. Σφαλίζουν και τα παράθυρα των σπιτιών τους και κλαίνει γοερά τον αβάσταχτο καημό τους. Γι' αυτό και συγκλονίζουν την κοινή γνώμη ειδήσεις που αναφέρονται σε υψηλές εκδηλώσεις αγάπης προς τους εχθρούς. Αγάπης και συγχωρητικότητας, που καταξιώνουν και εξυψώνουν τον άνθρωπο, όπως αυτή που αναφέρεται στο διαδίκτυο: «Μια γυναίκα, λέει, εξέπληξε τους πάντες σε μια δικαστική αίθουσα, όταν σηκώθηκε και αγκάλιασε τον δολοφόνο της κόρης της. Η μητέρα από τη Φλόριντα των Ηνωμένων Πολιτειών αποφάσισε να συγχωρήσει τον έφηβο, ο οποίος πυροβόλησε και σκότωσε την 13χρονη κόρη της. Η γυναίκα συμφώνησε επίσης με τους εισαγγελείς να μην μπει στη φυλακή για πολύ καιρό ο νεαρός δολοφόνος!

Το περιστατικό, ξεκίνησε, όταν ο δράστης βρισκόταν στο λεωφορείο για το σχολείο και έδειχνε στα υπόλοιπα παιδιά το όπλο του πατριού του. Το όπλο εκπυρσοκρότησε και σκότωσε τον 13χρονο κορίτσι. Δύο χρόνια μετά τη δολοφονία, το αγόρι παραδέχτηκε την ενοχή του για ανθρωποκτονία, ενώ ζήτησε συγγνώμη από τη μητέρα του θύματος. Η γυναίκα τον αγκάλιασε και τον συγχώρησε, γιατί, όπως είπε, αυτό θα ήθελε να κάνει η κόρη της».

Είναι πραγματικά ιδιαίτερα συγκλονιστική η γενναία αυτή πράξη της εν λόγω μητέρας. Ραγίζει κάθε καρδιά. Αποδεικνύει ανωτερότητα αισθημάτων, δύναμη ψυχής όχι τυχαία. Γιατί δεν είναι εύκολο να παραμερίσει κανείς και να πνίξει μέσα του τις αντιρρήσεις της λογικής και του συναισθηματικού του κόσμου και να δείξει αγάπη στο δολοφόνο του σπλάχνου του. Να πνίξει το μητρικό φίλτρο σε σημείο, που να μην περιοριστεί σε μια απλή, ξέκαρδη, αναγκαστική και με το ζόρι συγγνώμη. Αλλά να δείξει τέτοια ανωτερότητα και ευγένεια αισθημάτων, ώστε να σηκωθεί και ν' αγκαλιάσει το δολοφόνο του παιδιού της.

Είναι παρήγορο το γεγονός αυτό. Δείχνει ότι, παρά την πλημμυρίδα του κακού και την ηθική σκληρότητα και αναλγησία, που χαρακτηρίζει την αποκαλυπτική εποχή μας, υπάρχουν ακόμη ψυχές ευγενικές. Ψυχές αγάπης και καλοσύνης, που βρίσκουν το σθένος και την αντοχή να παραμερίσουν τη μεγάλη πίκρα και τον αβάσταχτο πόνο για τον φόνο του παιδιού τους, ώστε να σηκωθούν και να σφίξουν στην αγκαλιά τους τον δολοφόνο του!

Είναι τέλος το γεγονός αυτό ιδιαίτερα διδακτικό. Διδάσκει έμπρακτα και συγκλονιστικά στον καθένα σε τι ύψη αρετής και ανθρωπιάς οδηγείται ο άνθρωπος, όταν νικάει η αγάπη.

Βασίλης